

Beeld/spraak

Kristof GHYSELINCK / Jozefien VAN HUFFEL

LAARNE | Op een weekendochtend ging de pastoor naar de bakker. Misschien doet hij dat wel vaker, voor broodjes en ontbijtkoeken. Maar op 3 november, het feest van Sint-Hubertus, gaat hij omdat hij een afspraak heeft. Gaat hij heel vroeg en in vol ornaat. Op 3 november is bakker Dult immers pas klaar als de pastoor langs is geweest. Dan schuiven de klanten pas aan als het brood een gebed heeft gehoord en wijwater heeft gevoeld. Een traditie zoals het Sint-Hubertusbrood, daar mag een pastoor al eens vroeger voor opstaan.

Herfstbeelden

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

„Bovengetekende behoort tot een televisiegeneratie die nog het testbeeld heeft gekend, stel je voor. In die dagen had je trouwens ook onvervalste testbeeldkijkers. Dat waren mensen die geduldig zaten te turen naar het kleine scherm tot de eerste beelden verschenen van de uitzending die ze voor geen geld van de wereld wilden missen. Het was ook de tijd dat de toenmalige BRT haar laatste beelden, zowaar vaak nog vóór middernacht, besloot met de Brabançonne.

Je vraagt je af wie vandaag zit te kijken naar de ‘herfstbeelden’ – of in het overeenkomstige seizoen naar de winter-, lente- en zomerbeelden – die de omroepen uitzenden op momenten dat de zender geen programma’s voorhanden heeft.

We hebben het dan over de blauwige opnamen van webcams die in diverse steden vaak op daken of anderszins verheven plekken werden neergepoot. Die digitale camera’s werden vermoedelijk tegen vergoeding aangebracht in opdracht van de dienst vreemdelingenverkeer van de betrokken plaatsen. Aangesloten op het internet, nemen ze rechtstreeks beelden van de omgeving op en zenden die meteen weer uit via het internet.

In schier alle gevallen beweegt die webcam zich tergend langzaam van punt A naar punt B, hondstrouw het voorgekauwde traject volgend. De beelden van die dingen hebben niet enkel een wereldvreemde tint, vaak zijn ze korrelig. Als kijker erger je je ook danig aan de sporen die flora en fauna op de lens achterlieten. Nu is het natuurlijk beter dan de reclamebeelden op andere tv-zenders waarin tuigen worden aangeprezen waarmee je je borstkas kunt vergroten.

Volgens mij kun je beter door het raam kijken. De jongste dagen klaart het echter haast niet meer uit. Ik moest dan ook meermaals denken aan dat vers van wijlen Gaston Burssens over de herfst. „Als de nacht het dichtst is en de dag het verst.” De ochtend is vochtig van de nachtelijke regens.

Veel vogels zijn al vertrokken. Zij die overblijven, zijn schichtig geworden. In het veld zie je ze ineens opvliegen, zonder zichtbare aanleiding. Als door een innerlijk signaal gealarmeerd. Ze maken grote bogen om een voor de wandelaar niet waar te nemen gevaar.

Een koppel wilde eenden schiet als pijlen uit de oever van de sloot.

Voor de mussen is het gedaan met het zorgeloos van de hak op de tak springen. Als ze nog koerier of foerier moeten spelen, dan doen ze dat voortaan in zeven haasten.

Over het tuinpad liggen kastanjes gestrooid. Een aantal is uit de bolster gebarsten. Hun gepolitoerde, donkerbruine glans doet ze op houten kralen lijken die per ongeluk van een overmaats snoer zijn geschoven.

De fazantenhaan die bij schemeravond onder de appelaar komt schuilen, vreest de jagers die in het naburige bos met droge gewerschoten van zich laten horen. Soms schrikt het dier ook van het fruit dat in de boomgaard, door de herfst bezwaard, neerploft in het natte gras.

Een Nederlandse dichter heeft een prachtige vergelijking gevonden voor het schorre geluid dat zo’n fazantenhaan maakt. Hij vergeleek het met het trompen van een auto uit de jaren 1930.

Als de nacht over het land valt, lijkt de duisternis dichter te zijn dan ooit tevoren. Het is het uur om de dichter ter hand te nemen. Rainer Maria Rilke lijkt me aanbevolen.„